

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 1.074

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 noiembrie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.840. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004	1-16

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Înainte de titlului II se introduce titlul I „Dispoziții generale”, cu următorul cuprins:**
„**Codul fiscal:**

TITLUL I Dispoziții generale

[...]

Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

Art. 11. — (1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

(2) În cadrul unei tranzacții între persoane afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețurilor plătite altor persoane care vând bunuri sau servicii comparabile către persoane independente;

b) metoda cost-plus, prin care prețul de piață se stabilește pe baza costurilor bunului sau serviciului asigurat prin tranzacție, majorat cu marja de profit corespunzătoare;

c) metoda prețului de revânzare, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețului de revânzare al bunului sau serviciului vândut unei persoane independente, diminuat cu cheltuiala cu vânzarea, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit;

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directe privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

Norme metodologice:

1. Autoritățile fiscale din România pot, în scopul calculării obligațiilor fiscale ale persoanelor afiliate, să reconsidere evidențele persoanei afiliate din România, în scopul examinării fiscale, dacă în urma relațiilor speciale dintre persoana afiliată română și cea străină aceste evidențe nu reflectă profiturile reale impozabile ce provin din România. Nu se efectuează reconsiderarea evidențelor persoanelor afiliate atunci când tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termeni comerciali de piață liberă, precum și în cazul tranzacțiilor între persoane juridice române afiliate. Reconsiderarea evidențelor se referă la ajustarea veniturilor, cheltuielilor, în scopul calculării obligațiilor fiscale ale persoanelor afiliate. Reconsiderarea evidențelor persoanelor afiliate nu se efectuează atunci când tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termenii comerciali de piață liberă, respectiv ca tranzacții între persoane independente.

În cazul în care România a încheiat o convenție de evitare a dublei impunerii cu statul al cărui rezident este persoana afiliată străină, această reconsiderare a evidențelor în scopul examinării fiscale se efectuează de către autoritățile române prin coroborare cu «Procedura amiabilă» prevăzută în respectiva convenție. În acest sens, atunci când România include în profiturile unei persoane înregistrate în România și impune în consecință profiturile asupra cărora o persoană rezidentă în alt stat a fost supusă impunerii în statul său de rezidență, iar profiturile astfel incluse sunt profituri care ar fi revenit persoanei din România dacă condițiile stabilite între cele două persoane ar fi fost cele convenite între persoanele independente, statul de rezidență al persoanei afiliate străine poate proceda la modificarea corespunzătoare a sumei impozitului stabilit asupra acelor profituri.

La ajustarea profiturilor între persoanele afiliate se au în vedere termenele de prescripție prevăzute de legislația internă a statelor în care persoanele afiliate în cauză sunt rezidente, în cazul în care prin convenția de evitare a dublei impunerii nu s-a prevăzut altfel.

Ajustarea profiturilor persoanelor afiliate nu conduce la modificarea situațiilor financiare ale persoanelor afiliate.

La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor, autoritățile fiscale nu vor ține cont de împrejurările efective ce nu puteau fi cunoscute de către părțile la tranzacție la data perfectării acesteia și care, dacă ar fi fost cunoscute, ar fi atras o supra- sau o subestimare de către părți a valorii tranzacției.

Autoritățile stabilesc prețul de piață al acestor tranzacții aplicând metoda utilizată de către contribuabil, cu excepția cazurilor în care prin metoda utilizată nu se reflectă prețul de piață al bunurilor sau serviciilor furnizate în cazul tranzacției. În acest caz, autoritățile fiscale vor aplica cea mai adecvată dintre metodele prevăzute la art. 11 alin. (2) din Codul fiscal.

2. La estimarea prețului de piață al tranzacțiilor se poate utiliza una dintre următoarele metode:

- a) metoda comparării prețurilor;
- b) metoda cost-plus;
- c) metoda prețului de revânzare;

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directe privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

3. În termeni generali, prețul de piață este determinat prin raportarea la tranzacții comparabile necontrolate. O tranzacție este necontrolată dacă se desfășoară între persoane independente.

4. Metoda comparării prețurilor

Determinarea prețului de piață are la bază comparația prețului tranzacției analizate cu prețurile practicate de alte entități independente de aceasta, atunci când sunt vândute produse sau servicii comparabile. Pentru transferul de bunuri, mărfuri sau servicii între persoane afiliate, prețul de piață este acel preț pe care l-ar fi convenit persoane independente, în condițiile existente pe piețe, comparabile din punct de vedere comercial pentru transferul de bunuri sau de mărfuri identice ori similare, în cantități comparabile, în același punct din lanțul de producție și de distribuție și în condiții comparabile de livrare și de plată. În acest sens, pentru stabilirea valorii de piață se poate recurge la:

a) compararea prețurilor convenite între persoane afiliate cu prețurile convenite în relațiile cu persoane independente, pentru tranzacții comparabile (compararea internă a prețurilor);

b) compararea prețurilor convenite între persoane independente, pentru tranzacții comparabile (compararea externă a prețurilor).

Pentru aplicarea metodei comparării prețurilor, prețul de piață al tranzacției este determinat prin compararea prețului de vânzare al mărfurilor și serviciilor identice sau similare, vândute în cantități comparabile, cu prețul de vânzare al mărfurilor și al serviciilor supuse evaluării. În cazul în care cantitățile nu sunt comparabile se utilizează prețul de vânzare pentru mărfurile și serviciile identice sau similare, vândute în cantități diferite. Pentru aceasta, prețul de vânzare se corectează cu diferențele în plus sau în minus care ar putea fi determinate de diferența de cantitate.

5. Metoda cost-plus

Pentru determinarea prețului pieței, metoda se bazează pe majorarea costurilor principale cu o marjă de profit corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. Punctul de plecare pentru această metodă, în cazul transferului de mărfuri sau de servicii între persoane afiliate, este reprezentat de costurile producătorului sau ale furnizorului de servicii. Aceste costuri sunt stabilite folosindu-se aceeași metodă de calcul pe care persoana care face transferul își bazează și politica de stabilire a prețurilor față de persoane independente. Suma care se adaugă la costul astfel stabilit va avea în vedere o marjă de profit care este corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. În acest caz, prețul de piață al tranzacției controlate reprezintă rezultatul adăugării profitului la costurile de mai sus. În cazul în care mărfurile sau serviciile sunt transferate printr-un număr de persoane afiliate, această metodă urmează să fie aplicată separat pentru fiecare stadiu, luându-se în considerare rolul și activitățile concrete ale fiecărei persoane afiliate. Costul plus profitul furnizorului într-o tranzacție controlată va fi stabilit în mod corespunzător prin referință la costul plus profitul aceluiași furnizor în comparație cu tranzacțiile necontrolate. În completare, metoda care poate fi folosită este costul plus profitul care a fost câștigat în tranzacții comparabile de către o persoană independentă.

6. Metoda prețului de revânzare

În cazul acestei metode prețul pieței este determinat pe baza prețului de revânzare al produselor și serviciilor către entități independente, diminuat cu cheltuielile de vânzare, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit. Această metodă se aplică pornindu-se de la prețul la care un produs cumpărat de la o persoană afiliată este revândut unei persoane independente. Acest preț (prețul de revânzare) este apoi redus cu o marjă brută corespunzătoare (marja prețului de revânzare), reprezentând valoarea din care ultimul vânzător din cadrul grupului încearcă să își acopere cheltuielile de vânzare și alte cheltuieli de operare în funcție de operațiunile efectuate (luând în considerare activele utilizate și riscul asumat) și să realizeze un profit corespunzător. În acest caz, prețul de piață pentru transferul bunului între entități afiliate este prețul care rămâne după scăderea marjei brute și după ajustarea cu alte costuri asociate achiziționării produsului. Marja prețului de revânzare a ultimului vânzător într-o tranzacție controlată poate fi determinată prin referință la marja profitului de revânzare, pe care același ultim vânzător o câștigă pentru

bunurile procurate și vândute în cadrul tranzacțiilor necontrolate comparabile. De asemenea, se poate utiliza și marja profitului ultimei vânzări realizate de o persoană independentă în cadrul unor tranzacții necontrolate comparabile.

La stabilirea valorii marjei prețului de revânzare trebuie să se aibă în vedere următoarele aspecte:

a) factorii referitori la perioada de timp dintre cumpărarea inițială și revânzare, inclusiv cei referitori la schimbările survenite pe piață în ceea ce privește cheltuielile, ratele de schimb și inflația;

b) modificările survenite în starea și gradul de uzură al bunurilor ce fac obiectul tranzacției, inclusiv modificările survenite prin progresul tehnologic dintr-un anumit domeniu;

c) dreptul exclusiv al revânzătorului de a vinde anumite bunuri sau drepturi, care ar putea influența decizia asupra unei schimbări a marjei de preț.

De regulă, metoda prețului de revânzare este utilizată în cazul în care cel care revinde nu majorează substanțial valoarea produsului. Metoda poate fi utilizată și atunci când, înainte de revânzare, bunurile mai sunt prelucrate și, în aceste circumstanțe, se poate stabili marja adecvată.

7. În sensul art. 11 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin *alte metode recunscute în liniile directe privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică* se înțelege metoda marjei nete și metoda împărțirii profitului.

8. Metoda marjei nete

Metoda marjei nete implică calcularea marjei nete a profitului, obținută de o persoană în urma uneia sau a mai multor tranzacții cu persoane afiliate, și estimarea acestei marje pe baza nivelului obținut de către aceeași persoană în tranzacții cu persoane independente sau pe baza marjei obținute în tranzacții comparabile efectuate de persoane independente.

Metoda marjei nete presupune efectuarea unei comparații între anumiți indicatori financiari ai persoanelor afiliate și aceiași indicatori ai persoanelor independente, care activează în cadrul aceluiași domeniu de activitate.

În utilizarea metodei marjei nete trebuie luate în considerare diferențele dintre persoanele ale căror marje sunt comparabile. În acest sens vor fi avuți în vedere următorii factori: competitivitatea altor contribuabili de pe piață și a bunurilor echivalente, eficiența și strategia de management, poziția pe piață, diferența în structura costurilor și nivelul experienței în afaceri.

9. Metoda împărțirii profitului

Metoda împărțirii profitului se folosește atunci când tranzacțiile efectuate între persoane afiliate sunt interdependente astfel încât nu este posibilă identificarea unor tranzacții comparabile. Această metodă presupune estimarea profitului obținut de persoanele afiliate în urma uneia sau mai multor tranzacții și împărțirea acestor profituri între persoanele afiliate, proporțional cu profitul care ar fi fost obținut de către persoane independente. Împărțirea profiturilor trebuie să se realizeze printr-o estimare adecvată a veniturilor realizate și a costurilor suportate în urma uneia sau a mai multor tranzacții de către fiecare persoană. Profiturile trebuie împărțite astfel încât să reflecte funcțiile efectuate, riscurile asumate și activele folosite de către fiecare dintre părți.

10. În cazul comparării tranzacțiilor între persoane afiliate și cele independente se au în vedere:

a) diferențele determinate de particularitățile bunurilor materiale, nemateriale sau serviciilor ce fac obiectul tranzacțiilor comparabile, în măsura în care aceste particularități influențează prețul de piață al obiectului respectivei tranzacții;

b) funcțiile îndeplinite de persoane în tranzacțiile respective.

La analiza funcțiilor persoanelor participante într-o tranzacție vor fi avute în vedere: importanța economică a funcțiilor îndeplinite de fiecare participant, împărțirea riscurilor și a responsabilităților între părțile ce participă la tranzacție, volumul resurselor angajate, al utilajelor și echipamentelor, valoarea activelor necorporale folosite.

11. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește una dintre metodele prevăzute mai sus.

În vederea stabilirii celei mai adecvate metode se au în vedere următoarele elemente:

a) metoda care se apropie cel mai mult de împrejurările în care sunt stabilite prețurile supuse liberei concurențe pe piețe comparabile din punct de vedere comercial;

b) metoda pentru care sunt disponibile date rezultate din funcționarea efectivă a persoanelor afiliate, implicate în tranzacții supuse liberei concurențe;

c) gradul de precizie cu care se pot face ajustări în vederea obținerii comparabilității;

d) circumstanțele cazului individual;

e) activitățile desfășurate efectiv de diferitele persoane afiliate;

f) metoda folosită trebuie să corespundă împrejurărilor date ale pieței și ale activității contribuabilului;

g) documentația care poate fi pusă la dispoziție de către contribuabil.

12. Circumstanțele cazului individual care urmează să fie luat în considerare în examinarea prețului de piață sunt:

a) tipul, starea, calitatea, precum și gradul de nouitate al bunurilor, mărfurilor și serviciilor transferate;

b) condițiile pieței pe care bunurile, mărfurile sau serviciile sunt folosite, consumate, tratate, prelucrate sau vândute unor persoane independente;

c) activitățile desfășurate și stadiile din lanțul producției și distribuției ale entităților implicate;

d) clauzele cuprinse în contractele de transfer, privind: obligațiile, termenele de plată, rabaturile, reducerile, garanțiile acordate, asumarea riscului;

e) în cazul unor relații de transfer pe termen lung, avantajele și riscurile legate de acestea;

f) condițiile speciale de concurență.

13. În aplicarea metodelor prevăzute la art. 11 alin. (2) din Codul fiscal se iau în considerare datele și documentele înregistrate în momentul în care a fost încheiat contractul.

În cazul contractelor pe termen lung este necesar să se aibă în vedere dacă terțe părți independente țin seama de riscurile asociate, încheind contractele corespunzătoare (de exemplu, clauze de actualizare a prețului).

În situația în care în legătură cu transferul bunurilor și al serviciilor sunt convenite aranjamente financiare speciale (condiții de plată sau facilități de credit pentru client, diferite de practica comercială obișnuită), în cazul furnizării parțiale de materiale de către client sau servicii auxiliare, la determinarea prețului de piață trebuie să se ia în considerare și acești factori.

14. La aplicarea metodelor prevăzute la art. 11 alin. (2) din Codul fiscal nu se iau în considerare prețurile care au fost influențate de situații competitive speciale, cum ar fi:

a) prețuri practicate pe piețe speciale închise, unde aceste prețuri sunt stabilite diferit de condițiile de pe piața din care se face transferul;

b) prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea de produse noi pe piață;

c) prețuri care sunt influențate de reglementările autorităților publice.

15. Atunci când se stabilește prețul de piață al serviciilor în cadrul tranzacțiilor între persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoanele afiliate.

În cazul furnizării de servicii se iau în considerare tarifele obișnuite pentru fiecare tip de activitate sau tarifele standard existente în anumite domenii (transport, asigurare). În cazul în care nu există tarife comparabile se folosește metoda «cost-plus».

16. În cazul costurilor de publicitate, acestea se deduc de către acele persoane afiliate care urmează să beneficieze de pe urma publicității făcute sau, dacă este necesar, sunt alocate proporțional cu beneficiul. În situația în care costurile de

publicitate sunt asumate de societatea-mamă în numele grupului ca un tot unitar, acestea sunt nedeductibile la persoana controlată.

La calcularea profitului, autoritățile fiscale estimează cheltuielile efectuate de persoanele afiliate cu publicitatea, proporțional cu beneficiile câștigate de aceste persoane din publicitate. Dacă un contribuabil efectuează cheltuieli cu publicitatea de care beneficiază și o persoană afiliată, se presupune că prima persoană a furnizat celei de a doua persoane servicii comerciale, proporțional cu natura și sfera serviciilor furnizate de o companie de publicitate independentă.

Pentru a stabili mai clar proporțiile cheltuielilor efectuate de fiecare persoană cu publicitatea, de care beneficiază două sau mai multe persoane afiliate, trebuie luate în considerare piețele pe care s-a făcut publicitatea și cota de piață a respectivelor persoane afiliate în vânzările de bunuri și servicii cărora li s-a făcut reclama.

17. Când un contribuabil acordă un împrumut (credit) unei persoane afiliate sau atunci când acesta primește un astfel de împrumut (credit), indiferent de scopul și destinația sa, prețul pieței pentru asemenea servicii este constituit din dobânda care ar fi fost agreată de persoane independente pentru astfel de servicii furnizate în condiții comparabile, inclusiv comisionul de administrare a creditului, respectiv împrumutului.

În cazul serviciilor de finanțare între persoane afiliate, pentru alocarea veniturilor se analizează:

a) dacă împrumutul dat este în interesul desfășurării activității beneficiarului și a fost utilizată în acest scop;

b) dacă a existat o schemă de distribuție a profitului.

Încadrarea împrumutului în schema de distribuție a profitului va fi presupusă dacă la data acordării împrumutului nu se așteaptă în mod cert o rambursare a împrumutului sau dacă contractul conține clauze defavorabile pentru plătitor.

Atunci când se examinează dobânda, trebuie luate în considerare: suma și durata împrumutului, natura și scopul împrumutului, garanția implicată, valuta implicată, riscurile de schimb și costurile măsurilor de asigurare a ratei de schimb, precum și alte circumstanțe de acordare a împrumutului.

Raportarea condițiilor de împrumut are în vedere ratele dobânzii aplicate în împrejurări comparabile și în aceeași zonă valutară de o persoană independentă. De asemenea, trebuie să se țină seama de măsurile pe care persoanele independente le-ar fi luat pentru a împărți riscul de schimb (de exemplu: clauze care mențin valoarea împrumutului în termeni reali, încheierea unui contract de deșez pentru plată la termen pe cheltuiala împrumutătorului).

18. În cazul dobânzilor aferente furnizorilor de bunuri și de servicii este necesar să se examineze dacă costul dobânzii reprezintă o practică comercială obișnuită sau dacă părțile care fac tranzacția cer dobândă acolo unde, în tranzacții comparabile, bunurile și serviciile sunt transferate reciproc. Aceste elemente de analiză se au în vedere și la alte forme de venituri sau costuri asimilate dobânzilor.

19. Atunci când se stabilește prețul de piață al drepturilor de proprietate intelectuală în cadrul tranzacțiilor între persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoane afiliate.

În cazul transferului de drepturi de proprietate intelectuală, cum sunt: drepturile de folosire a brevetelor, licențelor, know-how și altele de aceeași natură, costurile folosirii proprietății nu sunt deduse separat dacă drepturile sunt transferate în legătură cu furnizarea de bunuri sau de servicii și dacă sunt incluse în prețul acestora.

20. În cazul serviciilor de administrare și conducere din interiorul grupului se au în vedere următoarele:

a) între persoanele afiliate costurile de administrare, management, control, consultanță sau funcții similare sunt deduse la nivel central sau regional prin intermediul societății-mamă, în numele grupului ca un tot unitar. Nu poate fi cerută o

remunerație pentru aceste activități, în măsura în care baza lor legală este relația juridică care guvernează forma de organizare a afacerilor sau orice alte norme care stabilesc legăturile dintre entități. Cheltuielile de această natură pot fi deduse numai dacă astfel de entități furnizează în plus servicii persoanelor afiliate sau dacă în prețul bunurilor și în valoarea tarifelor serviciilor furnizate se iau în considerare și serviciile sau costurile administrative. Nu pot fi deduse costuri de asemenea natură de către o filială care folosește aceste servicii luând în considerare relația juridică dintre ele, numai pentru propriile condiții, ținând seama că nu ar fi folosit aceste servicii dacă ar fi fost o persoană independentă;

b) serviciile trebuie să fie prestate în fapt. Simpla existență a serviciilor în cadrul unui grup nu este suficientă, deoarece, ca regulă generală, persoanele independente plătesc doar serviciile care au fost prestate în fapt.

Pentru aplicarea prezentelor norme metodologice, autoritățile fiscale vor lua în considerare și liniile directoare privind prețurile de transfer, emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică."

2. Titlul II „Impozitul pe profit“:

1. Punctul 6 va avea următorul cuprins:

„6. Veniturile obținute din activități economice de către contribuabilii prevăzuți la art. 15 alin. (1) lit. e), f), g) și h) din Codul fiscal și care sunt utilizate în alte scopuri decât cele expres menționate la literele respective se supun impozitării cu cota prevăzută la art. 17 alin. (1) din Codul fiscal. În vederea stabilirii bazei impozabile, din veniturile obținute se scad cheltuielile efectuate în scopul realizării acestor venituri.“

2. Punctul 23 va avea următorul cuprins:

„23. În sensul art. 21 alin. (1) din Codul fiscal, sunt *cheltuieli efectuate în scopul realizării de venituri impozabile* și următoarele:

a) cheltuielile efectuate cu editarea publicațiilor care sunt înregistrate ca retururi în perioada de determinare a profitului impozabil pe baza documentelor justificative și în limita cotelor prevăzute în contractele de distribuție, cu condiția reflectării în contabilitate a veniturilor și cheltuielilor potrivit reglementărilor contabile;

b) cheltuielile generate de taxa pe valoarea adăugată ca urmare a aplicării prorataei, în conformitate cu prevederile titlului VI «Taxa pe valoarea adăugată» din Codul fiscal, precum și în alte situații când taxa pe valoarea adăugată este înregistrată pe cheltuieli, în situația în care taxa pe valoarea adăugată este aferentă unor bunuri sau servicii achiziționate în scopul realizării de venituri impozabile;

c) cheltuielile reprezentând valoarea creanțelor comerciale înstrăinate, potrivit legii.“

3. Punctul 26 va avea următorul cuprins:

„26. Intră sub incidența prevederilor art. 21 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal cheltuielile reprezentând contribuțiile pentru asigurarea de accidente de muncă și boli profesionale, efectuate potrivit Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare. Cheltuielile cu primele de asigurare pentru riscul profesional, efectuate potrivit legislației specifice, sunt deductibile la calculul profitului impozabil.“

4. Punctul 28 va avea următorul cuprins:

„28. Analiza în vederea acordării deductibilității cheltuielilor de transport și cazare în țară și străinătate, efectuate de către salariați și administratori, se efectuează pe baza rezultatului contabil curent, respectiv reportat. Rezultatul contabil curent reprezintă soldul contului «Profit și pierdere» la nivel de lună, respectiv trimestru, după caz, urmând a se efectua regularizări periodice. În cazul în care, prin cumularea rezultatului curent cu cel reportat, contribuabilul înregistrează profit contabil, cheltuielile prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal sunt deductibile. *Profitul din anii precedenți* reprezintă soldul contului «Rezultatul reportat» la data de 31 decembrie a anului anterior anului curent, indiferent de natura conturilor analitice.“

5. Punctul 50 va avea următorul cuprins:

„50. Cota de 5% reprezentând rezerva prevăzută la art. 22 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se aplică asupra diferenței dintre totalul veniturilor, din care se scad veniturile neimpozabile și veniturile din impozitul pe profit amânat, și totalul cheltuielilor, din care se scad cheltuielile cu impozitul pe profit curent și amânat și cheltuielile aferente veniturilor neimpozabile, înregistrate în contabilitate. Rezerva se calculează cumulat de la începutul anului și este deductibilă la calculul profitului impozabil lunar sau trimestrial, după caz. În veniturile neimpozabile care se scad la determinarea bazei de calcul pentru rezervă sunt incluse veniturile prevăzute la art. 20 din Codul fiscal, cu excepția celor prevăzute la lit. d) din același articol. Rezervele astfel constituite se completează sau se diminuează în funcție de nivelul profitului contabil din perioada de calcul. De asemenea, majorarea sau diminuarea rezervelor astfel constituite se efectuează și în funcție de nivelul capitalului social subscris și vărsat sau al patrimoniului.”

6. Punctul 53 va avea următorul cuprins:

„53. Creanțele asupra clienților reprezintă sumele datorate de clienții interni și externi pentru produse, semifabricate, materiale, mărfuri etc. vândute, lucrări executate și servicii prestate, pe bază de facturi, înregistrate după 1 ianuarie 2004 și neîncasate într-o perioadă ce depășește 270 de zile de la data scadenței.

Diminuarea sau anularea provizioanelor se efectuează prin trecerea acestora pe venituri în cazul încasării creanței, proporțional cu valoarea încasată sau înregistrarea acesteia pe cheltuieli.

În cazul creanțelor în valută, provizionul este deductibil la nivelul valorii influențate cu diferențele de curs favorabile sau nefavorabile ce apar cu ocazia evaluării acestora. Valoarea provizioanelor pentru creanțele asupra clienților este luată în considerare la determinarea profitului impozabil în trimestrul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 22 din Codul fiscal și nu poate depăși valoarea acestora, înregistrată în contabilitate în anul fiscal curent sau în anii anteriori. Procentele prevăzute la art. 22 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, aplicate asupra creanțelor înregistrate începând cu anii fiscali 2004, 2005 și, respectiv, 2006, nu se recalculează.

Cheltuielile reprezentând pierderile din creanțele incerte sau în litigiu neîncasate, înregistrate cu ocazia scoaterii din evidență a acestora, sunt deductibile pentru partea acoperită de provizionul constituit potrivit art. 22 din Codul fiscal.”

7. Punctul 63 va avea următorul cuprins:

„63. Gradul de îndatorare al capitalului se determină ca raport între capitalul împrumutat și capitalul propriu. Prin *capital împrumutat* se înțelege totalul creditelor și împrumuturilor cu termen de rambursare de peste un an începând de la data semnării contractului, respectiv credite bancare, împrumuturi de la instituții financiare, împrumuturi de la acționari, asociați sau alte persoane, credite furnizori, cu excepția celor prevăzute la alin. (4) al art. 23 din Codul fiscal, indiferent de perioada în care acestea au fost contractate.

În capitalul împrumutat se includ și creditele sau împrumuturile care au un termen de rambursare mai mic de un an, în situația în care există prelungiri ale acestora, iar perioada de rambursare curentă însumată cu perioadele de rambursare anterioare ale creditelor sau împrumuturilor pe care le prelungesc depășește un an.”

8. După punctul 71 se introduc trei puncte noi, punctele 71¹, 71² și 71³, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

(12) Contribuabilii care investesc în mijloace fixe amortizabile sau în brevete de invenție amortizabile, destinate activităților pentru care aceștia sunt autorizați și care nu aplică regimul de amortizare accelerată, pot deduce cheltuieli de amortizare reprezentând 20% din valoarea de intrare a acestora, la data punerii în funcțiune a mijlocului fix sau a brevetului de invenție. Valoarea rămasă de recuperat pe durata normală de utilizare se

determină după scăderea din valoarea de intrare a sumei egale cu deducerea de 20%. Pentru achizițiile de animale și plantații, deducerea de 20% se acordă astfel:

a) pentru animale, la data achiziției;

b) pentru plantații, la data recepției finale de înființare a plantației.

Intră sub incidența prezentului alineat și mijloacele fixe achiziționate în baza unui contract de leasing financiar cu clauză definitivă de transfer al dreptului de proprietate asupra bunului, la expirarea contractului de leasing financiar. Contribuabilii care beneficiază de facilitățile prevăzute la prezentul alineat au obligația să păstreze în patrimoniu aceste mijloace fixe amortizabile cel puțin o perioadă egală cu jumătate din durata lor normală de utilizare.

Norme metodologice:

71¹. Intră sub incidența art. 24 alin. (12) din Codul fiscal și mijloacele fixe amortizabile de natura construcțiilor. Pentru investițiile considerate mijloace fixe amortizabile în conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Codul fiscal, contribuabilii nu beneficiază de prevederile art. 24 alin. (12) din același act normativ.

71². Exemplu privind aplicarea prevederilor art. 24 alin. (12) din Codul fiscal:

Un contribuabil care își desfășoară activitatea în domeniul depozitării materialelor și mărfurilor achiziționează în data de 15 septembrie 2004 o clădire-depозit pe care o pune în funcțiune pe data de 20 a aceleiași luni. Valoarea de intrare a clădirii-depозit este de 30.000.000 mii lei. Durata normală de funcționare a clădirii, conform Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, este de 50 de ani. Contribuabilul, din punct de vedere contabil, folosește amortizarea liniară. Din punct de vedere fiscal contribuabilul aplică facilitatea prevăzută la art. 24 alin. (12) din Codul fiscal. Ca urmare a aplicării prevederilor art. 24 alin. (12) din Codul fiscal, contribuabilul va înregistra următoarea situație:

- deduce din punct de vedere fiscal, în luna septembrie 2004, o cotă de 20% din valoarea de intrare a mijlocului fix amortizabil: $20\% \times 30.000.000$ mii lei = 6.000.000 mii lei;

- valoarea de recuperat din punct de vedere fiscal pe următoarele 600 de luni, începând cu octombrie 2004, 30.000.000 mii lei – 6.000.000 mii lei = 24.000.000 mii lei;

- amortizarea fiscală lunară din octombrie 2004 până în septembrie 2054, 40.000 mii lei (24.000.000 mii lei/600 luni).

Luna	Amortizarea fiscală	Cheltuielile de amortizare înregistrate contabil
Septembrie 2004	6.000.000	0
Octombrie 2004	40.000	50.000
Noiembrie 2004	40.000	50.000
Decembrie 2004	40.000	50.000
Ianuarie 2005	40.000	50.000
...
August 2054	40.000	50.000
Septembrie 2054	40.000	50.000
TOTAL:	30.000.000	30.000.000

Codul fiscal:

(16) Contribuabilii care investesc în mijloace fixe destinate prevenirii accidentelor de muncă și bolilor profesionale, precum și înființării și funcționării cabinetelor medicale, pot deduce integral valoarea acestora la calculul profitului impozabil la data punerii în funcțiune sau pot recupera aceste cheltuieli prin deduceri de amortizare, potrivit prevederilor prezentului articol.

Norme metodologice:

71³. Întră sub incidența prevederilor art. 24 alin. (16) din Codul fiscal mijloacele fixe amortizabile care sunt destinate prevenirii accidentelor de muncă și bolilor profesionale și sunt certificate de organisme recunoscute de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, potrivit prevederilor Legii protecției muncii nr. 90/1996, republicată.“

9. Punctul 83 va avea următorul cuprins:

„83. Impozitul pe dividende se determină după calculul profitului impozabil, se reține și se virează pentru următoarele elemente:

— capital social majorat prin utilizarea unor elemente de capitaluri proprii (diferențe provenite din reevaluarea imobilizărilor și a stocurilor, potrivit legii, sume înregistrate la rezerve din diferențe de curs valutar și altele asemenea);

— capitaluri proprii constituite din profitul brut, potrivit prevederilor legale (rezerve legale, reduceri sau scutiri de impozit pe profit pentru profitul reinvestit și altele asemenea);

— capitaluri proprii constituite în conformitate cu prevederile legale, fără ca sumele cuprinse în capitaluri să fie evidențiate în prealabil la venituri (diferențe provenite din reevaluarea imobilizărilor, diferențe de curs valutar din evaluarea disponibilităților în valută, diferențe din aplicarea cotei reduse pentru activitatea de export, subvenții pentru investiții și altele asemenea).“

10. După punctul 88 se introduce un nou punct, punctul 88¹, cu următorul cuprins:

„88¹. Pentru încadrarea unui șantier de construcții sau a unui proiect de construcție, ansamblu ori montaj sau activități de supervizare legate de acestea și a altor activități similare ca sedii permanente se va avea în vedere data începerii activității din contractele încheiate cu persoanele juridice române beneficiare sau cu alte informații ce probează începerea activității. Perioadele consumate pentru realizarea unor contracte conexe care sunt legate în mod direct cu primul contract ce a fost executat se adaugă la perioada care s-a consumat pentru realizarea contractului de bază.“

11. Punctul 110 va avea următorul cuprins:

„110. Pentru ca titularul brevetului, succesorul său în drepturi sau, după caz, licențiatul acestuia să beneficieze de scutire de impozit pe profit trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) să existe o copie, certificată pentru conformitate, a hotărârii definitive a Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci de acordare a brevetului de invenție; în cazul în care solicitantul scutirii de impozit este altă persoană decât titularul brevetului, este necesar să existe documente, certificate pentru conformitate de către Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci sau autentificate, din care să rezulte una dintre următoarele situații:

1. solicitantul este succesorul în drepturi al titularului brevetului;

2. solicitantul este licențiat al titularului brevetului;

3. solicitantul este licențiat al succesorului în drepturi al titularului brevetului;

b) să existe documente eliberate de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, din care să rezulte că brevetul de invenție a fost în vigoare pe perioada pentru care s-a solicitat scutirea de impozit;

c) să existe evidență contabilă de gestiune din care să rezulte că în perioada pentru care se solicită scutirea de impozit pentru invenția sau grupul de invenții brevetate a fost efectuat cel puțin unul dintre actele prevăzute la pct. 108 și nivelul profitului obținut în această perioadă;

d) profitul astfel obținut să fi fost realizat în limita perioadei de 5 ani de la prima aplicare și cuprinși în perioada de valabilitate a brevetului.“

3. Titlul III „Impozitul pe venit“:**1. La punctul 3, după liniuța 35 se introduce o nouă liniuță cu următorul cuprins:**

„— indemnizația de merit acordată în condițiile legii pentru instituirea indemnizației de merit și a Normelor de aplicare a legii pentru instituirea indemnizației de merit, precum și a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit.“

2. Punctul 47 va avea următorul cuprins:

„47. Sunt considerate venituri din profesii libere veniturile obținute din prestări de servicii cu caracter profesional, desfășurate în mod individual sau în diverse forme de asociere, în domeniile științific, literar, artistic, educativ și altele, de către: medici, avocați, notari publici, executori judecătorești, experți tehnici și contabili, contabili autorizați, consultanți de plasament în valori mobiliare, auditori financiari, consultanți fiscali, arhitecți, traducători, sportivi, arbitri sportivi, precum și alte persoane fizice cu profesii reglementate desfășurate în mod independent, în condițiile legii.“

3. La punctul 54, liniuța 18 va avea următorul cuprins:

„— cheltuielile cu amortizarea, în conformitate cu reglementările titlului II din Codul fiscal, după caz;“.

4. Punctul 58 va avea următorul cuprins:

„58. În sensul art. 50 din Codul fiscal, pentru persoanele fizice autorizate care realizează venituri din activități independente și desfășoară activități cuprinse în nomenclatorul stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice, individual, fără angajați, venitul net se poate determina pe bază de norme anuale de venit. La stabilirea normelor anuale de venit de către direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale vor fi consultate consiliile județene/Consiliul General al Municipiului București, după caz. De asemenea se vor avea în vedere și caracterul sezonier al unor activități, precum și durata concediului legal de odihnă.

Pentru contribuabilii care desfășoară mai multe activități, printre care și cea de taximetrie, impunerea se face în sistem real. În acest caz venitul net din activitatea de taximetrie luat în calcul nu poate fi inferior normei de venit, stabilită pentru această activitate.

Persoanele care desfășoară activitatea de taximetrie cu autoturismele proprietate personală în baza unor contracte, altele decât contractele de muncă încheiate cu agenți economici care au ca obiect de activitate taximetria, sunt supuse impozitării în aceleași condiții cu taximetriștii care își desfășoară activitatea în mod independent, pe bază de norme de venit sau în sistem real.“

5. La punctul 84, litera l) va avea următorul cuprins:

„l) sumele plătite sportivilor amatori ca urmare a participării în competiții sportive, precum și sumele plătite sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor și altor specialiști în domeniu pentru rezultatele obținute la competițiile sportive, de către structurile sportive cu care aceștia au relații contractuale de muncă, indiferent de forma sub care se plătesc, inclusiv prima de joc, cu excepția celor prevăzute la art. 42 lit. t) din Codul fiscal.“

6. La punctul 86 se abrogă litera e).**7. Punctul 96 va avea următorul cuprins:**

„96. Ajutoarele de înmormântare sunt venituri neimpozabile atât în cazul angajatului, cât și în cazul altor persoane, potrivit clauzelor din contractele de muncă sau prevederilor din legi speciale.“

8. Punctul 145 se completează cu o liniuță care va avea următorul cuprins:

„— venituri sub formă de premii în bani și/sau în natură acordate sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor și altor specialiști prevăzuți în legislația în materie, pentru rezultatele obținute la competiții sportive interne și internaționale, altele decât:

a) veniturile prevăzute la art. 42 din Codul fiscal;

b) veniturile plătite de entitatea cu care aceștia au relații generatoare de venituri din salarii potrivit cap. III al titlului III din Codul fiscal;“.

9. Punctul 146 va avea următorul cuprins:

„146. Plătitorii de venituri din jocuri de noroc sunt obligați să organizeze evidența astfel încât să poată determina câștigul realizat de fiecare persoană fizică la sfârșitul zilei.“

4. Titlul V „Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România“:

1. La punctul 2, după alineatul (9) se introduc două alineate noi, alineatele (10) și (11), cu următorul cuprins:

„(10) Este considerată redevență și suma plătită în cadrul contractului de know-how, în baza căruia vânzătorul acceptă să împărtășească cunoștințele și experiența sa cumpărătorului, astfel încât cumpărătorul să le poată folosi în interesul său și să nu le dezvăluie publicului. În același timp vânzătorul nu joacă nici un rol în aplicarea cunoștințelor puse la dispoziție cumpărătorului și nu garantează rezultatele aplicării acestora.

(11) În cazul contractului de prestări de servicii în care una dintre părți se angajează să utilizeze cunoștințele sale pentru executarea unei lucrări pentru cealaltă parte, suma plătită nu constituie redevență.“

2. După punctul 9 se introduc patru puncte noi, punctele (9¹), (9²), (9³) și (9⁴), cu următorul cuprins:

„(9¹) Cota de 15% se aplică și altor venituri de natura dobânzilor, cum ar fi: dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup.

(9²) Cota de 5% se aplică și la dobânzile aferente depozitelor colaterale, inclusiv conturilor escrow.

(9³) Impozitul asupra dobânzilor capitalizate se calculează de plătitorul acestor venituri în momentul înregistrării în contul curent sau în contul de depozit al titularului, respectiv în momentul răscumpărării în cazul unor instrumente de economisire sau în momentul în care dobânda se transformă în împrumut sau în capital, după caz.

(9⁴) Veniturile obținute din România de nerezidenți din tranzacționarea instrumentelor financiare derivate, definite potrivit legii bancare, nu se încadrează în categoria veniturilor impozabile prevăzute la art. 115 din Codul fiscal.“

3. După punctul 11 se introduce un punct nou, punctul 11¹, în aplicarea articolului 117 litera f), după cum urmează:

„Codul fiscal:

f) veniturile obținute de nerezidenți din România, care prestează servicii de consultanță, asistență tehnică și alte servicii similare în orice domeniu, în cadrul contractelor finanțate prin împrumut, credit sau alt acord financiar încheiat între organisme financiare internaționale și statul român ori persoane juridice române, inclusiv autorități publice, având garanția statului român, precum și în cadrul contractelor finanțate prin acorduri de împrumut încheiate de statul român cu alte organisme financiare, în cazul în care dobânda percepută pentru aceste împrumuturi se situează sub nivelul de 3% pe an;

Norme metodologice:

11¹. În sensul art. 117 lit. f) din Codul fiscal, prin *organisme financiare internaționale cu care statul român a încheiat acorduri de finanțare* se înțelege: Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare, Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, cu componentele sale, Corporația Financiară Internațională și Asociația pentru Dezvoltare Internațională, Fondul Monetar Internațional, Banca Europeană pentru Investiții.“

4. La punctul 12, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„12. (1) Dispozițiile alin. 2 ale articolelor «Dividende», «Dobânzi», «Comisioane», «Redevențe» din convențiile de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state, care reglementează impunerea în țara de sursă a acestor venituri, se

aplică cu prioritate. În cazul când legislația internă prevede în mod expres o cotă de impozitare mai favorabilă sunt aplicabile prevederile legislației interne.

(2) Dispozițiile alin. 2 ale articolelor «Dividende», «Dobânzi», «Comisioane», «Redevențe» din convențiile de evitare a dublei impunerii derogă de la prevederile paragrafului 1 al acestor articole din convențiile respective.“

5. La punctul 13, alineatul (3) se abrogă.

6. După punctul 14 se introduce un nou punct, punctul 14¹, cu următorul cuprins:

„14¹. Pentru sediile permanente din România ale nerezidenților, la cererea acestora se poate elibera un document de către organul fiscal teritorial în raza căruia este înregistrat sediul permanent ca plătitor de impozite și taxe, prin care se atestă că sediul permanent a desfășurat activitate în România.“

7. La punctul 15, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„15. (1) Nerezidenții care au realizat venituri din România pentru a beneficia de prevederile convențiilor de evitare a dublei impunerii vor depune în anul realizării venitului sau în anul următor realizării acestuia la plătitorul de venituri originalul certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), tradus și legalizat de organul autorizat din România.“

8. La punctul 15, după alineatul (1) se introduc trei alineate noi, alineatele (1¹), (1²) și (1³), cu următorul cuprins:

„(1¹) Până la prezentarea certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), veniturile din anul în care au fost realizate se impozitează potrivit titlului V din Codul fiscal.

(1²) După prezentarea certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1) se aplică pentru veniturile realizate în anul respectiv prevederile din convențiile de evitare a dublei impunerii și se va proceda și la regularizarea impozitului.

(1³) Un nerezident poate fi considerat rezident al unui stat și ca urmare a informațiilor primite pe baza schimbului de informații inițiat/procedurii amiabile declanșate de o țară parteneră de convenție de evitare a dublei impunerii.“

9. La punctul 15, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În certificatul de rezidență fiscală sau în documentul prevăzut la pct. 13 alin. (1), prezentate de nerezidenții care au realizat venituri din România, trebuie să se ateste că aceștia au fost rezidenți, în anul realizării veniturilor, în statele cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impunerii.“

10. La punctul 17, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„17. (1) Certificatul de atestare a impozitului plătit de nerezidenți se eliberează de către organul fiscal teritorial în raza căruia plătitorul de venit este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe până la data de 31 decembrie inclusiv a anului următor celui pentru care s-au încasat veniturile impozitate în România, pe baza cererii depuse de beneficiarul venitului sau de plătitorul de venit în numele acestuia.“

11. După punctul 20 se introduce un nou punct, punctul 20¹, cu următorul cuprins:

„20¹. Impozitul datorat la data de 20 iunie de reprezentanțele care sunt înființate în primul semestru al anului este proporțional cu numărul de luni de activitate al reprezentanței din cursul semestrului I. Pentru semestrul II, impozitul reprezentând echivalentul în lei al sumei de 2.000 de euro se va plăti până la data de 20 decembrie inclusiv.“

5. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată“:

1. Punctul 2 va avea următorul cuprins:

„2. (1) Nu are caracter de continuitate, în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, obținerea de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală

sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale.

(2) Livrările de bunuri și/sau prestările de servicii efectuate în mod gratuit de organizațiile fără scop patrimonial nu sunt considerate activități economice.“

2. Punctul 13 va avea următorul cuprins:

„13. (1) Pentru serviciile de transport de bunuri și de persoane, locul prestării este locul unde se efectuează transportul în funcție de distanțele parcurse. În înțelesul prezentelor norme metodologice, locul de plecare/locul de sosire a unui transport nu coincide întotdeauna cu punctul de plecare/punctul de sosire. Locul de plecare/locul de sosire sunt noțiuni utilizate pentru a stabili parcursul efectuat în interiorul țării. Prin *punct de plecare*, în cazul transportului de bunuri, se înțelege punctul de unde începe transportul, iar în cazul transportului de persoane, punctul de îmbarcare a pasagerilor. Prin *punct de sosire*, în cazul transportului de bunuri, se înțelege primul loc de destinație a bunurilor, iar în cazul transportului de persoane, punctul de debarcare a pasagerilor.

(2) Transporturile internaționale de bunuri sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara României, fie ambele puncte sunt situate în afara României, dar transportul tranzitează România. Locul prestării serviciilor internaționale de transport este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită *parcurs național*.

(3) Pentru transportul internațional de bunuri, partea din parcursul efectuat în interiorul țării este parcursul efectuat între locul de plecare și locul de sosire al transportului de bunuri. Prin *locul de plecare al transportului de bunuri* se înțelege punctul de plecare situat în interiorul țării sau, după caz, punctul de trecere a frontierei și de intrare în România, pentru transporturile care nu au punctul de plecare în România. Prin *locul de sosire al transportului de bunuri* se înțelege primul loc de destinație a bunurilor în România sau, după caz, punctul de trecere a frontierei la ieșirea din România, pentru transporturile care nu au locul de destinație a bunurilor în România.

(4) Pentru transportul internațional de persoane, partea din parcursul efectuat în interiorul țării este parcursul efectuat între locul de plecare și locul de sosire al transportului de persoane, determinată după cum urmează:

a) pentru transporturile care au punctul de plecare în România și punctul de sosire în străinătate, locul de plecare este primul punct de îmbarcare a pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transporturile care au punctul de plecare în afara României și punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transporturile care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a)–c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat în interiorul țării și s-au debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare și locul de debarcare pentru acești pasageri se consideră a fi transport național.

(5) Facturile sau alte documente legal aprobate de transport internațional se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național și a celui internațional. Orice scutire de taxă pe valoarea adăugată pentru servicii de transport prevăzută de art. 143 și 144 din Codul fiscal se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxă pe valoarea adăugată.

Persoanele care efectuează servicii de transport internațional beneficiază de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor de bunuri și/sau servicii și pentru partea din transport care nu are locul prestării în România, în baza art. 145 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal.“

3. După punctul 16 se introduce un nou punct, punctul 16¹, pentru aplicarea articolului 135 alineatul (6) din Codul fiscal, după cum urmează:

„Codul fiscal:

Faptul generator și exigibilitatea — cazuri speciale

Art. 135. [...]

(6) Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată aferentă sumelor constituite drept garanție pentru acoperirea eventualelor reclamații privind calitatea lucrărilor de construcții-montaj ia naștere la data încheierii procesului-verbal de recepție definitivă sau, după caz, la data încasării sumelor, dacă încasarea este anterioară acestuia.

Norme metodologice:

16¹. (1) În cazul lucrărilor de construcții-montaj, prevederile art. 135 alin. (6) din Codul fiscal stabilesc o altă dată la care ia naștere exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru o parte din lucrările executate corespunzătoare sumelor constituite drept garanție de bună execuție, respectiv la data încheierii procesului-verbal de recepție definitivă sau, după caz, la data încasării sumelor, dacă încasarea este anterioară acestuia. Prevederile art. 135 alin. (6) din Codul fiscal sunt aplicabile numai în situația în care garanțiile de bună execuție sunt reținute din contravaloarea lucrărilor de construcții-montaj prestate și evidențiate ca atare în facturi fiscale. Dacă garanția de bună execuție este constituită prin scrisoare de garanție bancară sau alte modalități, dar sumele constituite drept garanție nu sunt reținute din contravaloarea lucrărilor prestate și nu sunt evidențiate ca atare în facturile fiscale de către constructori, nu sunt aplicabile prevederile art. 135 alin. (6) din Codul fiscal.

(2) Exemplu de evidențiere în contabilitate a acestor operațiuni, în situația în care contravaloarea lucrărilor de construcții-montaj executate conform situației de lucrări este de 1.000.000 lei, iar garanția de bună execuție este de 5% conform contractului, fiind reținută din contravaloarea lucrărilor pe factura fiscală:

A. La constructor:

a) La emiterea facturii fiscale pentru situația de lucrări:

411 =	%	1.190.000 lei
704		1.000.000 lei
4427		190.000 lei (1.000.000 lei x 19%)

și concomitent:

267 =	411	59.500 lei (1.000.000 x 5% + 9.500)
4427 =	4428	9.500 lei (50.000 x 19%).

b) La încasarea garanțiilor sau la data procesului-verbal de recepție definitivă:

512 =	267	59.500 lei (numai în situația în care garanția este efectiv încasată)
4428 =	4427	9.500 lei (înregistrarea se efectuează chiar și în situația în care garanția nu este încasată la data procesului-verbal de recepție definitivă).

B. La beneficiar:

a) La primirea facturii fiscale de la constructor, în care s-au consemnat garanțiile constituite:

% =	404	1.190.000 lei
231		1.000.000 lei
4426		190.000 lei

și concomitent:

404 =	167	59.500 lei
4428 =	4426	9.500 lei.

b) La achitarea garanției sau la data procesului-verbal de recepție definitivă:

4426 = 4428	9.500 lei (înregistrarea se efectuează chiar dacă garanția nu este efectiv achitată la data procesului-verbal de recepție definitivă)
167 = 512	59.500 lei (înregistrarea se efectuează numai în situația în care garanția este efectiv achitată).“

4. Punctul 18 va avea următorul cuprins:

„18. (1) Pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii contractate în valută, a căror decontare se face în lei la cursul de schimb valutar din ziua plății, baza de impozitare se corectează cu diferența de preț rezultată ca urmare a modificării cursului pieței valutare în vigoare la data încasării față de cel utilizat la data livrării/prestării. Furnizorul/prestatorul este obligat să emită factură fiscală pentru diferențe de preț în plus sau în minus. Pentru facturile de avansuri, regularizarea se efectuează astfel: la data livrării/prestării facturile de avans se stornează integral și se emite factură fiscală pentru contravaloarea integrală a bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate, în care baza de impozitare se determină prin însumarea sumelor evidențiate în facturile de avans la cursul de schimb valutar din data încasării fiecărui avans, evidențiindu-se și taxa pe valoarea adăugată aferentă, astfel încât suma facturată beneficiarului să nu fie majorată artificial, respectiv redusă, datorită creșterii/descreșterii cursului de schimb de la data livrării/prestării față de cel de la data încasării de avansuri. În cazul în care există diferențe în valută între contravaloarea integrală a bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate și suma avansurilor încasate, aceasta va fi convertită în lei la cursul de schimb valutar din data emiterii facturii, calculându-se și taxa pe valoarea adăugată aferentă.

(2) Pentru livrările de bunuri și prestările de servicii taxabile, contractate și decontate în valută, baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată se determină prin convertirea în lei a valutei la cursul valutar stabilit de Banca Națională a României din data la care intervine exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunea în cauză. Astfel de decontări în valută pot interveni în cazul livrării de bunuri sau prestării de servicii de către o persoană impozabilă din România către o persoană impozabilă stabilită în străinătate, care desfășoară operațiuni în România având reprezentant fiscal sau sediu permanent, ori în cazul în care o persoană impozabilă stabilită în străinătate nu realizează operațiuni taxabile în România, dar cumpără bunuri sau este beneficiar al unor prestări de servicii în calitate de nerezident, al operațiunilor din zonele libere care sunt decontate în valută și al oricăror altor operațiuni pentru care normele Băncii Naționale a României permit decontarea în valută pe teritoriul României. În cazul încasării de avansuri înainte de livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data încasării avansurilor va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii.

Exemplu: O societate (A) încasează un avans de 1.000 euro drept avans pentru livrarea unui automobil de la o altă societate (B) care este o persoană impozabilă cu sediul în străinătate și funcționează în România prin reprezentant fiscal. Societatea A va emite pe lângă factura externă și o factură fiscală în lei către reprezentantul fiscal al persoanei străine la cursul de 42.000 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a T.V.A. = 1.000 euro x 42.000 lei/euro = 42.000.000 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului = 42.000.000 x 19% = 7.980.000 lei.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000 euro. Cursul din data livrării bunului este de 43.000 lei/euro. Baza de impozitare T.V.A. se determină astfel:

(1.000 euro x 42.000 lei/euro) + (4.000 euro x 43.000 lei/euro).“

5. La punctul 23, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„23. (1) Ajustarea bazei de impozitare prevăzute la art. 138 din Codul fiscal este efectuată de furnizori/prestatori și se realizează potrivit prevederilor art. 160 alin. (2) din Codul fiscal. Pentru operațiunile prevăzute la art. 138 lit. d), ajustarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la furnizori/prestatori este permisă numai în situația în care data declarării falimentului beneficiarilor intervine după data de 1 ianuarie 2004 inclusiv. Beneficiarii au obligația să ajusteze dreptul de deducere exercitat inițial, potrivit prevederilor pct. 50 alin. (6) din prezentele norme metodologice, numai pentru operațiunile prevăzute la art. 138 lit. a), b), c) și e) din Codul fiscal.“

6. Punctul 25 va avea următorul cuprins:

„25. Cota redusă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică pentru livrarea de manuale școlare, cărți, ziare și reviste, inclusiv pentru cele înregistrate pe suport electromagnetic sau pe alte tipuri de suporturi. Cărțile și manualele școlare sunt tipăriturile care au cod ISBN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Nu se aplică cota redusă a taxei pe valoarea adăugată pentru livrarea de cărți, ziare și reviste care sunt destinate exclusiv publicității.“

7. Punctul 26 va avea următorul cuprins:

„26. Conform art. 140 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, se aplică cota de 9% a taxei pe valoarea adăugată pentru protezele medicale și accesoriile acestora, exclusiv protezele dentare care sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată. Proteza medicală este un dispozitiv medical care amplifică, restabilește sau înlocuiește zone din țesuturile moi sau dure, precum și funcții ale organismului uman; acest dispozitiv poate fi intern, extern sau atât intern, cât și extern. Accesoriul unei proteze este un articol care este prevăzut în mod special de către producător pentru a fi utilizat împreună cu proteza medicală.“

8. Punctul 27 va avea următorul cuprins:

„27. Conform art. 140 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, se aplică cota de 9% a taxei pe valoarea adăugată pentru produsele ortopedice. Sunt produse ortopedice protezele utilizate pentru amplificarea, restabilirea sau înlocuirea țesuturilor moi ori dure, precum și a unor funcții ale sistemului osteoarticular, ortezele utilizate pentru modificarea caracteristicilor structurale și funcționale ale sistemului neuromuscular și scheletic, precum și încălțăminte ortopedică realizată la recomandarea medicului de specialitate, mijloacele și dispozitivele de mers ortopedice, precum fotolii rulante și/sau alte vehicule similare pentru invalizi, părți și/sau accesorii de fotolii rulante ori de vehicule similare pentru invalizi.“

9. La punctul 28, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„28. (1) Conform art. 140 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, se aplică cota de 9% a taxei pe valoarea adăugată pentru cazarea în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping. În situația în care costul micului dejun este inclus în prețul de cazare, cota redusă se aplică asupra prețului de cazare, fără a se defalca separat micul dejun. Orice unitate care intermediază în nume propriu, dar în contul altei persoane, astfel de operațiuni aplică cota de 9% a taxei pe valoarea adăugată în baza art. 129 alin. (5) din Codul fiscal, dacă aplică un regim normal de taxă pe valoarea adăugată.“

10. Punctul 43 va avea următorul cuprins:

„43. Se încadrează în prevederile art. 141 alin. (2) lit. l) din Codul fiscal livrările de bunuri care au fost achiziționate după data de 1 iulie 1993, dacă acestea au fost destinate realizării de operațiuni scutite, pentru care nu s-a exercitat dreptul de deducere, precum și livrările de bunuri a căror achiziție a făcut obiectul excluderii dreptului de deducere conform art. 145 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal. În cazul bunurilor pentru care s-a dedus taxa pe valoarea adăugată conform pro rata, scutirea se aplică proporțional cu taxa pe valoarea adăugată devenită nedeductibilă prin aplicarea pro rata.“

11. Punctul 54 va avea următorul cuprins:

„54. (1) Desemnarea reprezentantului fiscal se face pe bază de cerere depusă de persoana impozabilă stabilită în străinătate la organul fiscal la care reprezentantul propus este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe. Cererea trebuie însoțită de:

a) declarația de începere a activității, care va cuprinde: data, volumul și natura activității pe care o va desfășura în România. Ulterior începerii activității, volumul și natura activității pot fi modificate potrivit prevederilor contractuale, aceste modificări urmând a fi comunicate și organului fiscal la care reprezentantul fiscal este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe;

b) copie de pe actul de constituire în străinătate a persoanei impozabile respective;

c) acceptul scris al persoanei propuse ca reprezentant fiscal, prin care aceasta se angajează să îndeplinească obligațiile ce îi revin conform legii și în care aceasta trebuie să precizeze natura operațiunilor și valoarea estimată a acestora.

(2) Nu se admite decât un singur reprezentant fiscal pentru ansamblul operațiunilor taxabile sau scutite cu drept de deducere, desfășurate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate. Nu se admite coexistența mai multor reprezentanți fiscali cu angajamente limitate. Pot fi desemnate ca reprezentanți fiscali orice persoane impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată.

(3) Organul fiscal verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și (2) și, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii, comunică decizia luată atât persoanei impozabile stabilite în străinătate, cât și persoanei propuse ca reprezentant fiscal de aceasta. În cazul acceptării cererii, concomitent cu transmiterea deciziei de aprobare se indică și codul de identificare fiscală atribuit reprezentantului fiscal, care trebuie să fie diferit de codul de identificare fiscală atribuit pentru activitatea proprie a acestuia. În cazul respingerii cererii, decizia se comunică ambelor părți, cu motivarea refuzului.

(4) Reprezentantul fiscal, după ce a fost acceptat de organul fiscal competent, este angajat, din punctul de vedere al drepturilor și obligațiilor privind taxa pe valoarea adăugată, pentru toate operațiunile efectuate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate, cu excepția celor prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, atât timp cât durează mandatul său. În situația în care mandatul reprezentantului fiscal încetează înainte de sfârșitul perioadei în care, potrivit legii, persoana impozabilă stabilită în străinătate ar avea obligația plății taxei pe valoarea adăugată în România, aceasta este obligată să prelungească mandatul reprezentantului fiscal sau să mandateze alt reprezentant fiscal pe perioada rămasă. Operațiunile efectuate de reprezentantul fiscal în numele persoanei impozabile stabilite în străinătate nu trebuie evidențiate în contabilitatea proprie a persoanei desemnate ca reprezentant fiscal, acestea nefiind operațiunile sale, ci ale persoanei pe care o reprezintă. Obligațiile și drepturile persoanei stabilite în străinătate privind aplicarea taxei pe valoarea adăugată aferente operațiunilor efectuate în România sunt cele stabilite la titlul VI din Codul fiscal pentru orice altă persoană impozabilă română și se exercită prin reprezentantul fiscal, mai puțin evidența contabilă, care nu este obligatorie. Prevederile art. 152 din Codul fiscal nu sunt aplicabile persoanelor impozabile stabilite în străinătate.

(5) Reprezentantul fiscal poate să renunțe la angajamentul asumat printr-o cerere adresată organului fiscal. În cerere trebuie să precizeze ultimul decont de taxă pe valoarea adăugată, pe care îl va depune în această calitate, și să propună o dată ulterioară depunerii cererii, când va lua sfârșit mandatul său. De asemenea, este obligat să precizeze dacă renunțarea la mandat se datorează încetării activității în România a persoanei impozabile stabilite în străinătate. În cazul în care persoana impozabilă stabilită în străinătate își continuă activitatea în România, cererea poate fi acceptată numai dacă persoana impozabilă stabilită în străinătate a întocmit toate formalitățile necesare desemnării unui alt reprezentant fiscal sau, după caz,

și-a înregistrat un sediu permanent în România pentru aceeași activitate.

(6) Persoana impozabilă stabilită în străinătate transmite reprezentantului fiscal factura externă destinată beneficiarului său, fără a indica în aceasta suma taxei pe valoarea adăugată, precum și două copii de pe factura respectivă. Reprezentantul fiscal emite factura fiscală pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii din factura externă și transmite beneficiarului exemplarul original al facturii fiscale împreună cu factura externă. Pentru determinarea bazei de impozitare se aplică prevederile pct. 18 alin. (1) sau (2), după caz, în funcție de moneda în care se fac decontările. Prezentele norme metodologice nu instituie obligații privind moneda în care se fac decontările sau privind modalitatea în care se realizează decontările, respectiv prin reprezentantul fiscal, sau direct între persoana impozabilă stabilită în străinătate și clienții/furnizorii acesteia.

(7) Completarea facturii fiscale derogă de la normele legale privind circulația și modul de completare a facturilor fiscale, fiind suficientă menționarea următoarelor informații:

a) numărul, care este același cu numărul facturii externe, și data emiterii facturii;

b) la rubrica „Furnizor” se completează numele și adresa reprezentantului fiscal, codul de identificare fiscală atribuit pentru o persoană stabilită în străinătate și numele persoanei stabilite în străinătate pe care o reprezintă;

c) numele, adresa și codul de identificare fiscală ale beneficiarului, după caz, la rubrica „Cumpărător”;

d) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;

e) prețul unitar fără taxa pe valoarea adăugată și baza de impozitare pentru fiecare cotă sau scutire;

f) cota de taxă pe valoarea adăugată aplicată sau mențiunile «scutit cu drept de deducere», «scutit fără drept de deducere», «neimpozabil», «supus regulilor speciale», după caz;

g) suma taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunile taxabile, cu excepția cazurilor în care se aplică reguli speciale prevăzute prin prezentele norme metodologice de aplicare a titlului VI din Codul fiscal;

h) totalul de plată se completează în funcție de prevederile contractuale, menționându-se numai sumele decontate prin reprezentant fiscal.

(8) Reprezentantul fiscal depune decont de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile desfășurate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate pe care o reprezintă. În situația în care reprezentantul fiscal este mandatat de mai multe persoane impozabile stabilite în străinătate, trebuie să depună câte un decont pentru fiecare persoană impozabilă stabilită în străinătate pe care o reprezintă. Nu este permis reprezentantului fiscal să evidențieze în decontul de taxă pe valoarea adăugată depus pentru activitatea proprie, pentru care este înregistrat ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, operațiunile desfășurate în numele persoanei impozabile stabilite în străinătate, pentru care depune un decont de taxă pe valoarea adăugată, separat.

(9) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în numele persoanei impozabile stabilite în străinătate, reprezentantul fiscal trebuie să dețină documentele originale prevăzute de lege. Furnizorii/prestatorii sunt obligați să emită, pe lângă facturi fiscale care se predau reprezentantului fiscal, și facturi externe pentru cumpărările efectuate din România de persoana impozabilă stabilită în străinătate.

12. Punctul 55 va avea următorul cuprins:

„55. (1) Dacă o activitate desfășurată în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate implică obligativitatea înregistrării unui sediu permanent, astfel cum este definit la titlul I din Codul fiscal, aceasta nu mai poate să își desemneze un reprezentant fiscal în România pentru respectiva activitate. Sediul permanent se înregistrează ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată și îndeplinește toate obligațiile privind taxa pe valoarea adăugată care decurg din titlul VI din Codul fiscal și din prezentele norme

metodologice. Dacă persoana străină desfășoară în România activități prin unul sau mai multe sedii permanente și are și alte activități care nu sunt legate de activitatea sediului/sediilor permanente, pentru care nu are obligația să-și înregistreze sediu permanent, obligațiile sale privind taxa pe valoarea adăugată vor fi îndeplinite de un reprezentant fiscal desemnat cu respectarea prevederilor de la pct. 54.

(2) Sediul permanent aplică o procedură asemănătoare celei stabilite pentru reprezentantul fiscal la pct. 54 alin. (6), (7) și (9), factura fiscală fiind întocmită numai în scopul taxei pe valoarea adăugată. Se exceptează lit. b) a alin. (7) al pct. 54, unde se completează la rubrica „Furnizor” numele și adresa sediului permanent al persoanei impozabile stabilite în străinătate, precum și codul de identificare fiscală atribuit pentru sediul permanent.

(3) Dacă, ulterior desemnării unui reprezentant fiscal, persoanei impozabile stabilite în străinătate îi revine obligația înregistrării unuia sau mai multor sedii permanente pentru aceleași activități, drepturile și obligațiile privind taxa pe valoarea adăugată vor fi preluate de sediul/sediile permanent/permanente desemnat/desemnate pentru activitatea/activitățile respective. În situația în care pe lângă activitățile pentru care trebuie desemnat sediu permanent nu mai există și alte activități desfășurate în România de persoana din străinătate, se va renunța la reprezentantul fiscal. Dacă numai pentru o parte din activitățile persoanei din străinătate este necesară înregistrarea de sediu/sedii permanent/permanente, pentru restul activităților nelegate de activitatea sediului/sediilor permanent/permanente, drepturile și obligațiile privind taxa pe valoarea adăugată vor fi îndeplinite de reprezentantul fiscal desemnat.“

13. Punctul 68 va avea următorul cuprins:

„68. (1) Agențiile de turism touroperatoare și detailiste, denumite în continuare *agenții de turism*, pot aplica regulile speciale în măsura în care acționează în nume propriu în folosul turistului și utilizează pentru realizarea pachetului de servicii turistice sau a unor componente ale acestuia bunuri și/sau servicii achiziționate de la alte persoane impozabile. Pachetul de servicii turistice, părțile componente ale acestuia și turistul sunt noțiuni reglementate de legislația în vigoare privind comercializarea pachetelor de servicii turistice.

(2) Toate operațiunile efectuate de agențiile de turism pentru realizarea pachetului de servicii turistice sau a unor componente ale acestuia, în condițiile precizate la alin. (1), sunt considerate ca o prestare de servicii unică a agenției de turism. Această prestare de servicii unică se impune în țara în care agenția de turism își are stabilit sediul activității economice sau un sediu permanent de la care sunt prestate serviciile.

(3) Baza de impozitare a serviciului unic furnizat de agenția de turism este constituită din beneficiul realizat de agenție, diminuat cu suma taxei pe valoarea adăugată, inclusă în beneficiul respectiv. Acest beneficiu este egal cu diferența dintre prețul de vânzare solicitat de agenția de turism și costul real al pachetului de servicii turistice sau al unor componente ale acestuia. În înțelesul prezentului alineat, următoarele expresii se definesc astfel:

a) *preț de vânzare* — tot ceea ce constituie contrapartida obținută sau care se va obține de către agenția de turism de la client ori de la un terț pentru pachetul de servicii turistice sau, după caz, pentru componente ale acestuia, inclusiv subvențiile legate direct de această operațiune, impozitele, taxele, cheltuielile accesorii cum sunt comisioanele și asigurarea solicitată de agenție clientului, dar exclusiv sumele prevăzute la art. 137 alin. (3) din Codul fiscal;

b) *costul real al pachetului de servicii turistice sau, după caz, al unor componente ale acestuia* — prețul, inclusiv taxa pe valoarea adăugată care nu se deduce, facturat de prestatorii unor servicii, precum servicii de transport, hoteliere, de alimentație publică, și alte cheltuieli precum asigurarea auto a mijlocului de transport, taxe pentru viză, diurnă și cazare pentru șofer, taxe de autostradă, taxe de parcare, combustibil, cu excepția cheltuielilor

generale care intră în costul pachetului de servicii turistice sau, după caz, al unor componente ale acestuia.

(4) Taxa pe valoarea adăugată colectată, aferentă serviciului unic al agenției de turism, se determină prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra bazei de impozitare determinate conform alin. (3). Cota de taxă pe valoarea adăugată este cota standard de 19%. Pentru determinarea sumei taxei pe valoarea adăugată aferente pachetelor de servicii turistice sau unor componente ale acestora, comercializate într-o perioadă fiscală, se țin jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de vânzări (incasări), separate de operațiunile pentru care se aplică regim normal de taxă pe valoarea adăugată, în care se evidențiază numai totalul documentului de vânzare, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, precum și jurnale de cumpărări, separate, în care se evidențiază cumpărările de bunuri/servicii care se cuprind în costul real al pachetului de servicii turistice. Baza de impozitare și suma taxei pe valoarea adăugată, colectate pentru aceste operațiuni într-o perioadă fiscală, se determină pe baza unor situații de calcul întocmite pentru ansamblul operațiunilor supuse regimului special în perioada fiscală respectivă și se evidențiază corespunzător în decontul de taxă pe valoarea adăugată.

(5) Agențiile de turism nu au dreptul să înscrie taxa pe valoarea adăugată, în mod distinct, în facturile fiscale sau în alte documente legale care se predau turistului, pentru operațiunile cărora le sunt aplicate regulile speciale de determinare a taxei pe valoarea adăugată, în acest caz înscriindu-se distinct în documente mențiunea «T.V.A. inclusă».

(6) Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru serviciul unic furnizat de agenția de turism intervine la data la care toate elementele necesare determinării bazei de impozitare prevăzute la alin. (3) sunt certe.

(7) Taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor și serviciilor achiziționate în vederea realizării de operațiuni supuse regimului special, prevăzute la alin. (3) lit. b), nu este deductibilă de către agențiile de turism.

(8) Agențiile de turism pot opta pentru aplicarea regimului normal de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la alin. (1), cu următoarele excepții, pentru care aplicarea regimului special este obligatorie:

a) când turistul este o persoană fizică;

b) când pachetul de servicii turistice conține și componente pentru care locul prestării este considerat a fi în străinătate.

(9) În cazul aplicării regimului normal de taxă pe valoarea adăugată, agențiile de turism au dreptul, în baza art. 129 alin. (5) din Codul fiscal, să refactureze fiecare componentă a pachetului de servicii turistice cu cota de taxă pe valoarea adăugată corespunzătoare fiecărei componente. De asemenea, fiecare componentă facturată în regim normal de taxă pe valoarea adăugată va include și marja adăugată de agenția de turism, fără a fi declarată distinct.

(10) Atunci când agențiile de turism efectuează atât operațiuni supuse regimului normal de taxă pe valoarea adăugată, cât și operațiuni supuse regimului special, acestea trebuie să conducă evidențe contabile separate pentru fiecare în parte. Nu se aplică reguli speciale pentru transportul de persoane cu orice mijloc de transport, dacă acesta nu face parte dintr-un pachet de servicii turistice.“

14. La punctul 69, alineatele (6) și (7) vor avea următorul cuprins:

„(6) Persoanele impozabile revânzătoare care livrează bunuri second-hand nu au dreptul să înscrie taxa pe valoarea adăugată în mod distinct în facturile fiscale sau în alte documente legale care se predau cumpărătorului, taxa nefiind deductibilă de către cumpărător; în acest caz se înscrie în documente mențiunea «T.V.A. inclusă».

(7) Taxa pe valoarea adăugată colectată, aferentă livrării de către persoanele impozabile revânzătoare de bunuri second-hand, se determină prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra bazei de impozitare determinate conform alin. (5). Cota de taxă pe

valoarea adăugată este cota standard sau cota redusă, după caz. Pentru determinarea sumei taxei pe valoarea adăugată, aferentă operațiunilor de livrare de bunuri second-hand într-o perioadă fiscală, se țin jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de vânzări (încasări), separate de operațiunile pentru care se aplică regim normal de taxă pe valoarea adăugată, în care se evidențiază numai totalul documentului de vânzare, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, precum și jurnale de cumpărări, separate, în care se evidențiază cumpărările de bunuri destinate a fi vândute în regim second-hand. Baza de impozitare și suma taxei pe valoarea adăugată, colectate pentru aceste operațiuni într-o perioadă fiscală, se determină pe baza unor situații de calcul întocmite pentru ansamblul operațiunilor supuse regulilor speciale în perioada fiscală respectivă și se evidențiază corespunzător în decontul de taxă pe valoarea adăugată.“

15. La punctul 70 alineatul (3), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) în cazul prevăzut la alin. (2) lit. b), prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra marjei reprezentând baza de impozitare. Cota de taxă pe valoarea adăugată este cota standard sau cota redusă, după caz. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine în momentul vânzării bunurilor.“

16. La punctul 70, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Taxa pe valoarea adăugată colectată, stabilită conform alin. (3) lit. b), nu se înscrie în mod distinct în facturile fiscale sau în alte documente legale care se predau cumpărătorului, nefiind deductibilă de către cumpărător, în acest caz înscriindu-se în document mențiunea «T.V.A. inclusă». Pentru determinarea sumei taxei pe valoarea adăugată aferente acestor operațiuni într-o perioadă fiscală se țin jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de vânzări (încasări), separate de operațiunile pentru care se aplică regim normal de taxă pe valoarea adăugată, în care se evidențiază numai totalul documentului de vânzare, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, precum și jurnale de cumpărări, separate, în care se evidențiază cumpărările de bunuri second-hand destinate a fi vândute în sistem de consignatie. Baza de impozitare și suma taxei pe valoarea adăugată, colectate pentru aceste operațiuni într-o perioadă fiscală, se determină pe baza unor situații de calcul întocmite pentru ansamblul operațiunilor supuse regulilor speciale în perioada fiscală respectivă și se evidențiază corespunzător în decontul de taxă pe valoarea adăugată.“

6. Titlul VII „Accize“:

1. Punctul 11 va avea următorul cuprins:

„11. (1) Garanția pentru circulația produselor accizabile se constituie numai pentru produsele aflate în regim suspensiv, care se deplasează în cazurile reglementate la art. 187 și 191 din Codul fiscal.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), nu se constituie garanție pentru circulația produselor accizabile care circulă în regim suspensiv de la un antrepozit fiscal la alt antrepozit fiscal ale aceleiași antrepozitar autorizat.“

2. La punctul 13, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul deplasării în regim suspensiv a alcoolului etilic între două antrepozite fiscale sau între un antrepozit fiscal și un birou vamal de ieșire din România, containerele în care se deplasează produsele respective trebuie să poarte și sigiliile aplicate de supraveghetorul fiscal, desemnat potrivit titlului VIII din Codul fiscal. În situația în care vămuirea se efectuează la un birou vamal de interior, sigiliile aplicate de supraveghetorul fiscal vor fi înlocuite, după caz, cu sigiliile vamale.“

3. După punctul 14 se introduce un nou punct, punctul 14¹, după cum urmează:

„Codul fiscal:

Primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv

Art. 188. — Pentru un produs în regim suspensiv care este deplasat, acciza continuă să fie suspendată la primirea

produsului în antrepozitul fiscal, dacă sunt satisfăcute următoarele cerințe:

[...]

c) antrepozitul fiscal primitor trebuie să obțină de la autoritatea fiscală competentă certificarea documentului administrativ de însoțire a produselor accizabile primite, cu excepțiile prevăzute în norme;

Norme metodologice:

14¹. Obligația certificării documentului administrativ de însoțire de către autoritatea fiscală competentă nu este aplicabilă în cazul produselor accizabile deplasate în regim suspensiv prin conducte fixe.“

4. La punctul 19, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Facturile fiscale speciale se utilizează numai de către antrepozitarii autorizați sau importatorii autorizați de alcool etilic, țigarete și uleiuri minerale, după caz. De asemenea, facturile fiscale speciale se utilizează și de către distribuitorii agreeți de uleiuri minerale. Modelul acestora este cel prevăzut în anexele nr. 6, 7, 8, 9, 10 și 11. În facturile fiscale speciale, la rubrica «Cumpărător» se va menționa *antrepozitar autorizat, comerciant sau utilizator*.“

5. La punctul 22, alineatele (1), (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„22. (1) În toate situațiile prevăzute la art. 200 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să se fi efectuat direct de la un antrepozit fiscal sau de la un importator. Depozitele farmaceutice beneficiază de scutire pentru alcoolul achiziționat și livrat direct către spitale și farmacii.

[.....]

(3) Pentru celelalte situații prevăzute la art. 200 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea se acordă prin compensare și/sau restituire, după caz, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(4) În toate situațiile prevăzute la art. 200 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea se acordă pe baza decontului de scutire de accize, însoțit de:

a) autorizația de utilizator final. Aceasta se eliberează și în cazul antrepozitarilor autorizați, care funcționează în sistem integrat;

b) copia facturii fiscale de achiziție a alcoolului etilic, în care acciza să fie evidențiată separat, cu excepția cazului prevăzut la art. 200 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, în care pe factură se înscrie «scutit de accize»;

c) dovada plății accizelor către antrepozitul fiscal expeditor, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis.“

6. La punctul 22, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4)¹, cu următorul cuprins:

„(4)¹ Modelul decontului de scutire de accize va fi aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice.“

7. La punctul 23, alineatele (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(3) Pentru celelalte situații prevăzute la art. 201 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea se acordă prin compensare și/sau restituire, după caz, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(4) În toate situațiile prevăzute la art. 201 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepția celei prevăzute la lit. g) a aceluiași articol, scutirea se acordă pe baza decontului de scutire de accize, însoțit de:

a) autorizația de utilizator final. Aceasta se eliberează și în cazul antrepozitarilor autorizați care utilizează uleiuri minerale obținute din producția proprie;

b) copia facturii fiscale de achiziție a uleiurilor minerale, în care acciza să fie evidențiată separat, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2), în care pe factură se înscrie «scutit de accize»;

c) dovada plății accizelor către antrepozitul fiscal expeditor sau către importator, după caz, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis.“

8. La punctul 23, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Modelul decontului de scutire de accize va fi aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice.“

9. La punctul 23, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul în care aprovizionarea cu uleiuri minerale pentru care se acordă scutirea de la plata accizelor se efectuează de la un distribuitor agreat, acesta are obligația deținerii autorizației de utilizator final.“

10. La punctul 23 alineatul (17) se introduce litera d) cu următorul cuprins:

„d) pentru petrol lampant — stațiile de distribuție care sunt dotate cu pompe distincte doar pentru distribuirea petrolului lampant.“

11. La punctul 23, după alineatul (18) se introduc patru alineate noi, alineatele (19), (20), (21) și (22), cu următorul cuprins:

„(19) Pentru gazul petrolier lichefiat livrat utilizatorilor finali prin distribuitorii agreeți se procedează astfel:

a) în cazul livrărilor de gaz petrolier lichefiat către utilizatori finali — persoane fizice sau persoane juridice — pentru care scutirea de la plata accizelor se acordă direct, distribuitorul agreat se aprovizionează cu gaz petrolier lichefiat la prețuri cu accize, iar livrarea către acești utilizatori finali se face la prețuri fără accize. Distribuitorul agreat este cel care va solicita autorității fiscale compensarea sau restituirea accizelor aferente cantităților livrate în regim de scutire;

b) în cazul gazului petrolier lichefiat livrat către utilizatori finali — persoane juridice — pentru care scutirea de la plata accizelor se acordă indirect, distribuitorul agreat se aprovizionează cu gaz petrolier lichefiat la prețuri cu accize. Acesta va livra produsul către utilizatorul final la prețuri cu accize, valoarea accizelor fiind înscrisă distinct în facturile fiscale speciale. În această situație, utilizatorul final va fi cel care va solicita autorității fiscale compensarea sau restituirea accizelor aferente cantităților utilizate în scopul pentru care se acordă scutirea.

(20) În cazul persoanelor juridice organizate în baza unor legi speciale potrivit cărora nu este permisă transmiterea către alte instituții a unor date și informații statistice cu caracter secret, scutirile prevăzute la art. 201 alin. (1) din Codul fiscal se acordă prin restituire, cu respectarea întocmai a condițiilor prevăzute la alin. (4).

(21) În înțelesul prevederilor art. 201 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, sunt scutite de accize uleiurile minerale utilizate atât pentru producerea agentului termic, cât și cele utilizate pentru producerea apei calde.

(22) În înțelesul prevederilor art. 201 alin. (1) lit. k) și l) din Codul fiscal, prin *scop tehnologic* și *scop industrial* se înțelege:

— *scopul tehnologic* reprezintă utilizarea uleiului mineral în activitatea efectivă de producție, fără ca acesta să se regăsească în produsul finit rezultat;

— *scopul industrial* reprezintă utilizarea uleiului mineral ca materie primă pentru obținerea altor produse, care se regăsește în produsul final rezultat din procesul de producție.“

12. La punctul 24, după primul alineat se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Produsele din tutun reprezentând țigarete, care se exportă în regim de export temporar în vederea depersonalizării acestora, pentru a fi importate în scopul testării pieței sau efectuării unor teste de producție, nu sunt supuse obligației de marcare, cu condiția ca testarea să nu se realizeze prin comercializarea acestor produse, ci prin mijloace specifice cercetării de piață. Loturile folosite în acest scop nu pot depăși cantitatea de 200.000 de bucăți de țigarete pe semestru.“

13. La punctul 28, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) Antrepozitarii autorizați și importatorii autorizați de produse supuse marcării sunt obligați să prezinte lunar, până la data de 15 a fiecărei luni, autorității fiscale competente să aprobe notele de comandă de marcaje, situația privind utilizarea marcajelor potrivit modelului prezentat în anexa nr. 19. În cazul banderolelor, această situație se va întocmi pe fiecare tip de banderolă, potrivit dimensiunilor și caracteristicilor inscripționate pe acestea. În vederea confirmării realității datelor înscrise în documentele justificative privind utilizarea marcajelor pentru import, aceste documente vor fi certificate de către Autoritatea Națională a Vămilor.“

14. La punctul 29, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) Pentru țigarele și produsele din tutun provenite din operațiuni de import, la momentul importului efectiv importatorul autorizat va vira la bugetul de stat diferența dintre valoarea accizelor aferente cantităților importate, mai puțin contravaloarea timbrelor calculată pe baza prețului fără taxa pe valoarea adăugată și valoarea accizelor plătite anticipat la momentul aprobării notelor de comandă. La momentul importului, agentul economic importator este obligat să prezinte dovada plății în avans a accizelor la bugetul de stat, precum și dovada virării în contul Companiei Naționale «Imprimeria Națională» — S.A. a contravalorii timbrelor, stabilită pe baza prețului cu taxa pe valoarea adăugată.“

15. Punctul 30 va avea următorul cuprins:

„30. (1) Repartizarea fiecărui lot de produse din tutun confiscate către antrepozitarii autorizați ca producători se face proporțional cu cota de piață deținută. Situația privind cotele de piață se comunică de autoritatea fiscală centrală, trimestrial, autorităților fiscale teritoriale, direcțiilor cu atribuții de control din subordinea Ministerului Finanțelor Publice, Autorității Naționale a Vămilor și Ministerului Administrației și Internelor.

(2) În situațiile prevăzute la art. 206 alin. (1) din Codul fiscal, predarea cantităților de produse din tutun confiscate se face pe baza unui proces-verbal de predare-primire ce va fi semnat atât de reprezentanții organului care a procedat la confiscarea produselor, cât și de reprezentanții antrepozitarului autorizat ca producător sau ai importatorului autorizat care le preia.

(3) Distrugerea produselor din tutun se va efectua prin metode specifice care să asigure denaturarea acestora dincolo de orice posibilitate de reconstituire, sortare, pliere sau orice altă modalitate de recuperare a materiilor prime ce intră în componența acestor produse. Distrugerea va avea loc în baza aprobării date de autoritatea fiscală centrală la cererea antrepozitarului sau importatorului autorizat și în prezența unei comisii de distrugere constituite special în acest scop. Din această comisie vor face parte un reprezentant al organelor de poliție și un reprezentant al direcției cu atribuții de control din cadrul autorității fiscale centrale.“

16. După punctul 30 se introduce un nou punct, punctul 30¹, pentru aplicarea articolului 208 de la Capitolul II „Alte produse accizabile“ din Codul fiscal, după cum urmează:

„Codul fiscal:

Nivelul și calculul accizelor

Art. 208 [...]

(7) În cazul produselor prevăzute la alin. (4) și (5), accizele preced taxa pe valoarea adăugată și se calculează o singură dată prin aplicarea cotelor procentuale prevăzute de lege asupra bazei de impozitare, care reprezintă:

[...]

b) pentru produsele din import — valoarea în vamă stabilită potrivit legii, la care se adaugă taxele vamale și alte taxe speciale, după caz.

Norme metodologice:

30¹. (1) Definierea categoriilor de autoturisme sau autoturisme de teren din import noi ori rulate se face potrivit prevederilor legislației vamale în vigoare.

(2) În cazul autoturismelor sau a autoturismelor de teren din import noi ori rulate, care fac obiectul achiziționării ca urmare a unui contract de leasing, accizele se calculează în funcție de starea autoturismului sau autoturismului de teren din momentul introducerii în țară. Procentul corespunzător de acciză se aplică asupra bazei de impozitare formate din valoarea de intrare la care se adaugă cuantumul taxelor vamale și alte taxe speciale, după caz, datorate la momentul închiderii operației de import.

(3) Transformarea în lei a valorii de intrare se efectuează conform prevederilor legislației vamale în vigoare.“

17. La punctul 31, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Restituirea accizelor se efectuează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.“

18. La punctul 32, după primul alineat se introduce un alineat nou, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Impozitul pentru gazele naturale din producția internă, provenite din zăcăminte de gaze naturale, din zăcăminte de gaze cu condensat și din zăcăminte de țiței, se plătește la bugetul de stat de către agentul economic autorizat potrivit legii în domeniu, prin care se realizează livrarea acestor produse către consumatorul final.“

19. La punctul 35, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„35. (1) Produsele accizabile deținute de agenții economici care înregistrează obligații fiscale restante pot fi valorificate în cadrul procedurii de executare silită de organele competente, potrivit legii, astfel:

a) produsele accizabile destinate utilizării ca materii prime se valorifică în regim suspensiv numai către un antrepozit fiscal de producție. În cazul valorificării produselor accizabile, în cadrul procedurii de executare silită, prin vânzare directă sau licitație, livrarea se face pe bază de factură fiscală specifică și de document administrativ de însoțire. Documentul administrativ de însoțire se obține de la antrepozitul fiscal beneficiar;

b) produsele accizabile marcate se valorifică la prețuri cu accize către agenții economici comercianți. În cazul valorificării produselor accizabile marcate, în cadrul procedurii de executare silită, prin vânzare directă sau licitație, livrarea se face pe bază de factură fiscală specifică, în care acciza va fi evidențiată distinct.“

20. La punctul 36, după primul alineat se introduce un alineat nou, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Decontările între agenții economici furnizori de produse accizabile și agenții economici cumpărători ai acestor produse se

fac integral prin unități bancare în cazul livrărilor efectuate de către agenții economici producători și importatori de astfel de produse, cu excepțiile prevăzute la art. 220 alin. (2) din Codul fiscal.“

21. După punctul 36 se introduce un nou punct, punctul 36¹, pentru aplicarea alineatului (1) al articolului 221 din Codul fiscal, după cum urmează:

„Codul fiscal:

CAPITOLUL V Dispoziții tranzitorii

Derogări

Art. 221. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 178 alin. (2), până la data de 1 ianuarie 2007 depozitarea uleiurilor minerale în regim suspensiv de accize este permisă numai într-un antrepozit fiscal de producție.

Norme metodologice:

36¹. Pot fi autorizate ca antrepozite fiscale de depozitare spațiile deținute de terminalul petrolier maritim, precum și depozitele deținute de antrepozitarul autorizat pentru producție, în afara antrepozitului fiscal de producție, atât timp cât proprietarul uleiurilor minerale rămâne acest antrepozitar autorizat.“

22. La punctul 38, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) Agenții economici care la data de 31 decembrie 2003 au înregistrat stocuri de produse accizabile, realizate până la această dată, și care nu îndeplinesc condițiile pentru a deveni antrepozitari autorizați potrivit prevederilor titlului VII din Codul fiscal vor putea valorifica produsele din stoc până la data de 31 decembrie 2004 în baza unei aprobări speciale emise de autoritatea fiscală emitentă a autorizației, dată în baza Legii nr. 521/2002, cu plata accizelor, după caz. Regimul privind plata accizelor se stabilește de autoritatea fiscală emitentă a aprobării speciale. Agenții economici producători de alcool etilic și de distilate — ca materii prime — vor vinde aceste produse numai către beneficiarii autorizați în condițiile prevăzute la titlul VII din Codul fiscal. După data de 31 decembrie 2004, cantitățile rămase în stoc nu mai pot fi comercializate.“

23. La punctul 38, după alineatul (7) se introduc șase alineate noi, alineatele (8), (9), (10), (11), (12) și (13), cu următorul cuprins:

„(8) Băuturile slab alcoolizate din grupa alcoolului etilic, a căror concentrație alcoolică depășește 1,2% în volum, nemarcate cu banderole, provenite din stocurile de astfel de produse înregistrate la 31 decembrie 2003, deținute de către antrepozitarii autorizați pentru producție sau de către importatorii autorizați în condițiile Codului fiscal, vor putea fi comercializate fără a fi supuse marcării numai sub supravegherea fiscală asigurată de autoritatea fiscală unde sunt înregistrați ca plătitori de accize. În acest scop, până la data de 5 a fiecărei luni, agenții economici vor întocmi în două exemplare o situație a livrărilor produselor provenite din stocurile înregistrate la 31 decembrie 2003, efectuate în luna anterioară, din care exemplarul al doilea se va transmite autorității fiscale. Modelul situației este prezentat în anexa nr. 22.

(9) Agenții economici comercianți care dețin băuturi alcoolice de natura celor menționate la alin. (8), nemarcate prin banderole, care provin de la agenți economici producători legali sau importatori legali, pot comercializa aceste băuturi până la epuizarea cantităților de astfel de produse, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2004. După această dată se interzice comercializarea băuturilor alcoolice respective.

(10) Agenții economici autorizați după data de 1 ianuarie 2004 în calitate de antrepozitari autorizați pentru producția de țuică și

rachiuri din fructe, care obțin astfel de produse din prelucrarea fructelor, marcurilor din fructe sau a altor semifabricate preluate de la persoane fizice în anii 2003 și 2004, pot livra produsele respective persoanelor fizice de la care au preluat materia primă, fără plata accizelor, numai când produsele sunt destinate consumului propriu, în baza declarației pe propria răspundere a persoanelor fizice în cauză. Modelul declarației este prezentat în anexa nr. 23.

(11) În anul 2004 țuica și rachiurile naturale din fructe pot fi produse în scopul consumului propriu al persoanelor fizice «în sistem de prestări de servicii» fără plata accizelor și de către alți agenți economici — autorizați potrivit prevederilor Legii nr. 300/2004 privind autorizarea persoanelor fizice și a asociațiilor familiale care desfășoară activități economice în mod independent. Prestarea de servicii, în acest caz, se poate realiza numai în baza confirmării scrise a autorității fiscale teritoriale, potrivit căreia persoana fizică a înștiințat în scris această autoritate despre cantitatea de fructe ce urmează a fi dată pentru prelucrare, cine va efectua prestarea de servicii și a declarat că produsele obținute sunt destinate consumului propriu.

(12) Agenții economici — antrepozitari autorizați pentru producția de produse accizabile, altele decât cele din grupa alcoolului etilic — care dețin stocuri de materii prime provenite din achiziții efectuate până la data de 31 decembrie 2003 la prețuri cu accize, la eliberarea pentru consum din antrepozitul fiscal a produselor accizabile rezultate din prelucrarea acestor stocuri, pot compensa acciza datorată bugetului de stat cu suma reprezentând acciza aferentă cantității de materie primă ce se regăsește în produsul final accizabil. Potrivit Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004, cererea de compensare va fi însoțită de dovada achitării sumelor reprezentând accizele aferente materiilor prime în contul furnizorului de astfel de materii prime. De asemenea, compensarea va fi condiționată de existența agentului economic furnizor. Pot face obiectul compensării numai accizele aferente materiilor prime achiziționate direct de la agenții economici producători interni sau importatori. Accizele aferente materiilor prime pot face obiectul compensării numai în limita accizelor aferente produselor finale livrate.

(13) Agenții economici care dețin stocuri de materii prime provenite din achiziții legale efectuate până la data de 31 decembrie 2003 la prețuri cu accize și care realizează din prelucrarea acestor stocuri produse care nu intră sub incidența accizelor sau produse pentru care acciza este «0» pot solicita compensarea ori restituirea, după caz, a accizelor aferente materiei prime incluse în produsele finale rezultate, potrivit Codului de procedură fiscală, precum și normelor metodologice de aplicare a acestuia. Compensarea sau restituirea se va realiza pe măsura vânzării produselor finale rezultate din prelucrare și numai în baza documentelor care justifică achiziționarea materiei prime la prețuri cu accize, plata acestora în contul furnizorului, prelucrarea materiei prime, precum și vânzarea produselor finale rezultate.

24. După anexa nr. 21 la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal se introduc două anexe noi, anexele nr. 22 și 23, al căror cuprins este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

7. Titlul VIII „Măsuri speciale privind supravegherea producției, importului și circulației unor produse accizabile“:

1. La punctul 6, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Toate reziduurile de uleiuri minerale rezultate din exploatare — scurgeri, spălări, curățări, decantări, contaminări — în alte locații decât antrepozitele fiscale de producție pot fi

vândute sau cedate numai în vederea prelucrării și numai către un antrepozit fiscal de producție. Vânzarea sau cedarea poate avea loc numai pe bază de factură și, respectiv, aviz de însoțire, vizate de reprezentantul organului fiscal teritorial în raza căruia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal. Colectarea și prelucrarea reziduurilor petroliere pot fi efectuate numai de către un antrepozit fiscal de producție a uleiurilor minerale.“

2. După punctul 7 se introduc două puncte noi, punctele 7¹ și 7², pentru aplicarea art. 243 și 244, după cum urmează:

„Codul fiscal:

CAPITOLUL VII Alte măsuri speciale

Condiții de cesionare și înstrăinare

Art. 243. — (1) Cesionarea ori înstrăinarea, sub orice formă, a acțiunilor, a părților sociale sau activelor fixe ale antrepozitarilor autorizați ori ale unui antrepozitar a cărui autorizație a fost anulată sau revocată conform titlului VII va fi adusă la cunoștința autorității fiscale competente cu cel puțin 60 de zile înainte de realizarea acestei operațiuni, în vederea efectuării controlului financiar-fiscal.

Norme metodologice:

7¹. Activele fixe care intră sub incidența prevederilor art. 243 alin. (1) din Codul fiscal sunt: terenurile, spațiile de producție și echipamentele tehnologice aferente antrepozitelui fiscal.

Codul fiscal:

Întârzieri la plata accizelor

Art. 244. — Întârzierea la plată a accizelor cu mai mult de 30 de zile de la termenul legal atrage revocarea autorizației antrepozitarului autorizat și închiderea activității până la plata sumelor restante.

Norme metodologice:

7². Intră sub incidența art. 244 din Codul fiscal accizele datorate bugetului de stat de către antrepozitarul autorizat după obținerea autorizației de antrepozit fiscal.“

8. Titlul IX „Impozite și taxe locale“:

1. La punctul 26, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„26. (1) Pentru a putea beneficia de scutiile prevăzute la pct. 25, persoanele în cauză vor prezenta o cerere la compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale împreună cu originalul și copia actelor care le atestă această calitate, respectiv contractul de construire a unei locuințe cu credit, contractul de vânzare-cumpărare cu plata în rate a locuinței sau contractul de dobândire a locuinței, după caz, și procesul-verbal de predare-primire/preluare a locuinței în cauză, numai pentru o clădire.“

2. La punctul 57 se abrogă alineatul (2).

3. La punctul 149 se abrogă alineatul (2).

4. Punctul 210 va avea următorul cuprins:

„210. Scutirea de impozit pe clădiri, impozit pe teren și taxa pentru eliberarea autorizațiilor de funcționare pentru desfășurarea unei activități economice se acordă pentru:

- a) persoanele cu handicap grav;
- b) persoanele cu handicap accentuat;
- c) persoanele invalide de gradul I;
- d) persoanele invalide de gradul II.“

5. Punctul 245 va avea următorul cuprins:

„245. Persoanele fizice nu depun noi declarații fiscale pentru bunurile impozabile sau taxabile existente în evidențele compartimentelor de specialitate ale autorităților administrației publice locale.“

ANEXĂ

(Anexa nr. 22

*la normele metodologice de aplicare a prevederilor
titlului VII din Codul fiscal)*

Denumirea antrepozitarului autorizat
sau a importatorului

Codul unic de înregistrare

Sediul

SITUAȚIA
livrărilor de băuturi slab alcoolizate înregistrate în stoc la data de 31 decembrie 2003
în luna anul

Denumirea produsului	U.M.*)	Stocul la 31 decembrie 2003	Stocul la începutul lunii de raportare	Cantitatea livrată în litri	Stocul la sfârșitul lunii de raportare
0	1	2	3	4	5

*) Se va înscrie capacitatea recipientului în care este îmbuteliat produsul.

Conducerea antrepozitarului autorizat/importatorului,

.....

(Anexa nr. 23

*la normele metodologice de aplicare a prevederilor
titlului VII din Codul fiscal)***DECLARAȚIE**

Subsemnatul, cu domiciliul în localitatea,
(numele și prenumele)

str. nr., județul/sectorul, codul numeric personal,
declar pe propria răspundere că produsele rezultate din prelucrarea fructelor, marcurilor din fructe sau a altor
semifabricate predate spre prelucrare în anul 2003/2004 antrepozitelui fiscal, cu sediul în,
și preluate de la acesta, în cantitate de ... litri, cu concentrație alcoolică de ..., sunt destinate în exclusivitate
consumului propriu.

Cunoscând dispozițiile art. 292 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că cele menționate
mai sus sunt corecte și complete.

Semnătura declarantului

.....

Data

.....

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 28 octombrie 2004.
Nr. 1.840.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”